

Midnight snack

Bijtanken tussen kroeg en dancing

WIM DRAL

Zaterdag achter in de middag, de voetbalwedstrijd was achter de rug. In de kantine nog een biertje en dan op weg naar huis. In de opkomende schemering stapte ik op mijn fiets en reed op mijn gemak over de Beresteinseweg naar huis. In de huizen werden de eerste lichten al ontstoken. De avond viel. Eenmaal thuisgekomen was het zaak goed te eten, lekker te douchen en wachten op de vrienden om het dorp in te gaan. Niet al te vroeg natuurlijk, want voor 22.30 uur was er nog “geen hond” te bekennen en het was toch wel gezellig als de kroeg of de soos 21+ vol zat.

Mijn uitgaansleven valt grofweg in drie periodes uiteen. Allereerst de periode van de bovenbouw van de middelbare school en de directe jaren daarna. Daarna de jaren van 21+ en tot slot een soos die op zaterdagavond opereerde onder de paraplu van de HCJMV en de periode na de teloorgang van 21+.

Mijn eerste jaren van uitgaan – zeg begin jaren zeventig – was ik met een groot aantal schoolgenoten iedere zaterdagavond in Felix II, in die tijd de Comenius College-kroeg. Het was ook de tijd dat mijn ouders nog strikte tijden met mij “overeenkwamen”, waarbij ik toch wel het gevoel had dat ik “erg kort” gehouden werd. In mijn beleving was ik altijd de eerste die weer naar huis moest. Achteraf bleek dat veel leeftijdgenoten dat zelfde gevoel hadden. Wellicht was ik dan toch niet de enige. Maar zo voelde het wel en dat ventileerde ik thuis dan ook. In het begin moest ik al voor sluitings-tijd naar huis. Na een paar jaar maakte ik het sluiten van de kroeg mee. Om 2.00 uur ging de tent dicht en gingen we naar huis, althans de eerste jaren wel. Toen Felix 3 opende in 1980 was ik daar ook wel te vinden, maar toen bezocht ik Felix II niet meer frequent. De vrienden van school hadden Hilversum verlaten of gekozen voor een andere uitgaansbestemming.

Voor het maken van opnames van mijn toenmalige

bandje sprak ik af met iemand die de opname zou gaan verzorgen op de soos 21+. We schrijven 1976. De toetsenist en ik togen naar onze afspraak in de soos 21+. De afspraak werd gemaakt. De opname werd inderdaad ook gemaakt, maar wat voor dit verhaal en voor mijn uitgaan op zaterdag belangrijk was; we hadden een zeer gezellige avond en besloten terug te komen, lid te worden en zelfs in het bestuur te stappen. In die tijd ging ik niet eerder naar het dorp dan 23.00 uur, want je wist dat iedereen pas rond die tijd binnenkwam. Dat gold niet als je bardienst draaide. Dan stond je om 20.30 uur achter de tap. Het ietwat morsige pand van 21+ aan de Kruissteeg kende twee verdiepingen waar de soos gebruik van maakte. Op de begane grond was het café-ge-deelte en beneden in de kelder kon er worden gedanst. Beide vertrekken hadden een bar en ik stond het liefst beneden, want dan kon je bij een swingend nummer nog snel de dansvloer opschieten.

Wanneer de soos om 1.30 de deuren sloot, werd het opruimen, een laatste biertje en direct naar dancing Atlan-

Jongeren centrum Triangel aan de Kruissteeg. (coll. EJP)

Café Felix II aan de Heren-
straat. (foto auteur)

ta bij de Kei. Wanneer ik geen dienst had verliet ik met een aantal vrienden en vriendinnen al eerder het pand aan de Kruissteeg om een bodem te gaan leggen voor de volgende ronde. We gingen naar de shoarmatent aan het begin van de Nieuweg naast Sanitas en bestelden meestal twee kleine broodjes shoarma. Met een tonic erbij (ik wist nog wat er komen ging) verorberden we de broodjes en lieten de schaalpjes knoflook- en andere sauzen geheel leeg achter. Deze ‘midnight snack’ was een rustpuntje, een soort caesuur in de zaterdagnacht. We bespraken het gebeurde en filosoferden over het komende voor zover dat kon. Vaak voerden we de discussie waar we naar toe zouden gaan en negen van de tien gevallen viel de keuze toch altijd weer op Atlanta en waarom? Het is me niet bij gebleven. Bij Scaramouche onder Gooiland waren we een keer geweigerd, omdat we er niet “gekleed” uitzagen. Daar gingen we dus niet meer heen!! Bij Atlanta deden ze niet zo moeilijk. Daar kwam je met spijkerbroek en dito jack wel binnen. In die dancing wachtten weer andere mensen en stonden andere “uitdagingen” op het programma en daar wilde je uiteraard niet met een ‘lege’ maag aan beginnen. De feesten van 21+ met een bepaald thema, bijvoorbeeld een Romeins feest, een Arabisch feest of gewoon een wijnfeest vormden een uitzondering op dit ritme.

Langzaam werd het bezoek aan 21+ minder. Het werd er steeds minder druk. Wellicht de tijdgeest. De tijd van de soos was een beetje uit. Eenmaal uit het bestuur van de soos ging ik met vrienden dezelfde weg. We vonden in De Jonghe Graef van Buren een nieuwe plek waar we zaterdagavonds begonnen. Uiteraard ook niet voor 23.00 uur. Dit bruin café van Ekseption-trompettist Rein van den Broek zou een aantal jaren voor ons een vast uitgaanspunt worden. De weg naar de shoarmatent was nog korter dan vanuit 21+ en dus bleef de midnight snack de adempauze in de avond. De Jonghe Graef had bij tijd en wijle live muziek. Altijd leuk om mee te maken. Op maandagavond verzorgde de Jonghe Graef een podium voor jazzbandjes. Daar gingen we ook naar toe. Dat waren swingende avonden en ik heb er van genoten.

Felix II, Felix 3, 21+ en de Jonghe Graef zijn gelegenheden waar ik veel kwam en goede herinneringen aan bewaar. Onlangs was ik weer eens in Tel Aviv, zoals het nu heet. We waren uit geweest in Bussum, hadden nog niet gegeten en besloten een broodje shoarma te gaan eten. Het was nostalgie, een midnight snack als zoveel jaar terug. Even waande ik me weer in de jaren zeventig. Het interieur nauwelijks veranderd. Het broodje smaakte nog steeds goed.